

Mezősi Miklós

Lángsugarú nyaraink leghevesebbje tüzel

Van friss-költésű versem, mind borba-virágzó,
zöld levelek sűrűjébe' didergő szívbe' kibomló.
Nem szárnyatlan a szó, sem a szóban a szél neszezése.
Van nálam szöveg és van krém puha gesztenyebélből.
Én nem adok Neked ebből, mert sokkal kevesebbet
tartok a kamrában meg a számban, mint a szavakból.
Mért van ez így – kérded. Mondd, honnan tudjam a választ?
Mit tudom én – kamrám kicsi, nincs hely (mert teleraktam).
Ám szívem kamrája nagy és ásít üregébe –
már szavakat se találok megfelelőt s elegendőt,
gesztenye-krémet (mondtam már) ennél kevesebbet.
Barna, világos meg buzaser vonz kedvesen engem:
hogya a kamrát megnyitom és belenézek erősen,
ott mosolyognak az említett fajták üvegekben.

Friss-költésű tehát amit itt kapsz, el ne szalasszad!
Nemrég kotlottam s mai nappal ereszttem el őket.
Szárnyat ígéztem rájuk erősen szabva, ahogy kell.
Ám a szavaknak e szárnyshogása elillan a szélben...
– ej de hiszen nem is ezt akarom most mondani! Szóval
már dehogy „illan” a szó: suhan arra, Feléd, susog ezt-azt,
és eliramlik... akárha virághullás kel a szívből.
Hullással mi e lángsugarú nyár leghevesebbjén
mond, minek is gondoljunk, ennyire szertelen ifjan?
Erre a választ most nem adom meg e versbe' – hiába
s bárhogyan is könyörögsz, bármennyire kéred esetleg.
Hogyha Te annyira vágyol mégis tudni a választ,
mélboxot követő magatartást kell tanúsítsál.

Rólatok álmodok én, akik olvassátok a versem –
már lehanyagolni hogyha időm és pénzem is enged
dús kerevetre a szép delelőnek nyomban utána.
Mint ahogyan rég elmúlt nyárnak déli zenitjén
árnyékok hűvösén heverészve terült el a költő:
„bárcsak sok szép nyár dele volna ilyen gyönyörűség!” –
sóhajtott fel a Város dalnoka annak utána.

Válasz Fűzfa Baláznak a verseskönyvkiadásról

Ösmerek oly szerzõt, levekért aki verseit adta:
nem szürkén hegedült, de sötétszín zongorajáték
volt muzsikája, ha májusi záporosónek utána
zengett néki a fény és rágyújtott, ha befordult
(nem, haha! konyhájába, nem is babaorca mi lángolt
nem, nem!): erében a vér pirosan lobogott fel a dalra
lábuk térdig meztéllábuk pőre a térdig...
moslékország, törpefejű kan Bátori Böskék,
– hát ilyenek s még mások is elhangzottak a tollán!
Vérével filozófált (nem hosszú, rövid o-val
írandó – tudom – az, mit hosszura ékesitettem).
Csalj, költő! de ha észreveszik, csak vidd el a balhét!
Hogy szavamat másikba beöltsem: van zsetonom s van
lém és vannak gyermekeim s édes feleségem.
Van zsetonunk: „Gazdálkodjál okosan” meg a „Skrébli”,
s más játékokhoz mit mellékeltek a gyártók.
Van söröm és borom is két-három-négy-öt üveggel,
meg folyadékszámilám, gyöngített likviditással.
Arra utalnék, Fűzfa Tanár Uram, ebben a versben,
hogy most praktice minden kész van a verseskönyvhöz,
egy faktort kiemelve e készletből: s ez a pénzmag.

Hogyha eladnám én, vagy tőzsdepapírra cserélném
vagy kötvényre akár: a bevételből ki lehetne
adni talán, amit írtam, s ekkor, Fűzfa Tanár Úr,
meghívlak, bizonyisten, jót fogasozni-borozni!
Szombathely közepén tátong a Gödör (beleestem
néhányszor, lemerülve a borba, a halba-husokba).
És miután kész étkek után a kezünk kivetettük,
és miután elvertük az éhet, a szomjat, ahogy kell,
számlánkat rendezve előbújunk a Gödörből,
kész kiadástervezvel tántorgunk el kiadónkhoz
Ott leitatjuk, akit kell (éljen a likviditásunk!)
Hát, én így valahogy képzelném el könyvem kiadását...

Mért legyek épp ma szerény, nem igaz? Kiterítetek úgyis.
Mért ne legyek ma szerénytelen: így vagy amúgy kiterít/nek
mindent és magamat főképp: nem „erény” a szerénység;
akkor „erényes” az, ki szerény, ha szerénytelen úgyis.

Üdv,
MM